

Sygnatura akt: V GC 2144/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 24 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: sekr. sąd. Anna Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2019 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: **J. S.**

przeciwko: (...) **Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki J. S. kwotę 3.286,00 zł (trzy tysiące dwieście osiemdziesiąt sześć złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 29 czerwca 2017r. do dnia zapłaty,
- oddala powództwo w pozostałym zakresie,
- zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki J. S. kwotę 861,48 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 2144/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 04 czerwca 2018 r. (data wpływu) powódka J. S. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 3.728,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 30 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych wraz z kwotą 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że dnia 18 marca 2017 r. w kolizji drogowej został uszkodzony samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność A. W.. Powódka wskazała, że w związku z likwidacją szkody poszkodowana wynajęła od niej pojazd zastępczy marki C. (...) nr rej. (...). Dobowa stawka najmu została uzgodniona przez strony na kwotę 220,00 zł netto, koszt podstawienia pojazdu na kwotę 100,00 zł netto, wynagrodzenie za podstawienie pojazdu zastępczego poza godzinami pracy na kwotę 80,00 zł netto, koszt odbioru pojazdu na kwotę 100,00 zł netto i wynagrodzenie za odbiór pojazdu zastępczego poza godzinami pracy na kwotę 80,00 zł netto. Poszkodowana wynajmowała pojazd zastępczy przez okres 31 dni. Powódka wskazała, że wystawiła poszkodowanej fakturę VAT za najem na łączną kwotę 8.831,40 zł brutto. Jednocześnie poszkodowana przelała na nią tę wierzytelność oraz upoważniła ją do załatwiania w jej imieniu wszelkich formalności związanych ze szkodą

w zakresie wynajmu pojazdu. Powódka podniosła, że decyzją z dnia 29 czerwca 2017 r. pozwany ubezpieczyciel uznał za zasadny cały okres najmu, jednakże zakwestionował dobową stawkę i wypłacił jej kwotę 4.340,00 zł brutto. Wskazała, że zredukowała przyjęta uprzednio stawkę z kwoty 220,00 zł netto do kwoty 200,00 zł netto i w przedmiotowej sprawie dochodzi zapłaty kwoty 3.728,80 zł brutto jako różnicy pomiędzy sumą, na którą powinna była wystawić swoją fakturę VAT, a kwotą 4.340,00 zł brutto już wypłaconą przez pozwanego ubezpieczyciela.

Powódka podniosła, że domaga się odsetek ustawowych za opóźnienie od żądanej kwoty od dnia 30 czerwca 2017 r., tj. od następnego dnia po wydaniu decyzji o wypłacie odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 lipca 2018 r. wydanym w sprawie sygn. akt V GNc 2929/18 Referendarz Sądowy uwzględnił żądanie pozwu.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika i w dniu 17 sierpnia 2018 r. złożył sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego ubezpieczyciela podniósł, że kwestionuje wysokość stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego poniesionego przez poszkodowaną w kwocie 270,60 zł brutto za dobę. Wskazał, że zgodnie z przyjętymi na lokalnym rynku stawkami za wynajem pojazdu odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego (F. (...)) należącego do segmentu B koszt wynajęcia takiego pojazdu waha się pomiędzy 69,00 zł a 148,00 zł brutto za dobę. Nadto, wraz ze wzrostem okresu najmu proporcjonalnie maleje stawka dobową tego najmu, zaś w przypadku usług bezgotówkowych, finansowanych z OC sprawcy kolizji, wypożyczalnie pojazdów zastępczych nie pobierają kaucji. Pozwany zakwestionował również zasadność naliczenia przez powódkę kosztów dodatkowych, tj. kosztów podstawienia i odbioru auta. Wskazał, że zostały one naliczone dowolnie, nadto na rynku usług wynajmu pojazdów zastępczych są one zawarte w cenie wynajmu samochodu. Pozwany wniósł również o oddalenie powództwa w zakresie odsetek wskazując, że powódka nie wykazała, by dochodzona przez nią kwota wyrażała faktyczną wartość odszkodowania istniejącą w dniu skierowania roszczenia wobec niego.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka J. S. wpisana jest do (...) jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...)C.. J. S.. Pozwany (...) Towarzystwo (...) z siedzibą w W. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

(okoliczności bezsporne).

W dniu 20 marca 2017 r. w kolizji drogowej został uszkodzony samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność A. W.. Sprawca kolizji w dacie zdarzenia miał polisę OC u pozwanego ubezpieczyciela.

(okoliczności bezsporne).

Dnia 20 marca 2017 r. poszkodowana i powódka zawarły kontrakt wynajmu samochodu zastępczego marki C. (...) nr rej. (...). D. stawka najmu została uzgodniona przez strony na kwotę 220,00 zł netto, koszt podstawienia pojazdu na kwotę 100,00 zł netto, wynagrodzenie za podstawienie pojazdu zastępczego poza godzinami pracy na kwotę 80,00 zł netto, koszt odbioru pojazdu na kwotę 100,00 zł netto i wynagrodzenie za odbiór pojazdu zastępczego poza godzinami pracy na kwotę 80,00 zł netto. Poszkodowana wynajmowała pojazd zastępczy przez okres 31 dni, tj. od dnia 20 marca 2017 r. do dnia 19 kwietnia 2017 r.

(dowód: umowa najmu k. 20).

Samochód osobowy marki C. (...) należy do segmentu C. Dobowa stawka najmu pojazdów tej klasy wynosi u powódki 220 zł netto, tj. 270,60 zł brutto. Uszkodzony pojazd marki F. (...) należy do klasy B. Dobowa stawka najmu pojazdów tej klasy wynosi u powódki 200,00 zł netto, tj. 246,00 zł brutto.

W ofercie powódki brak jest obowiązku uiszczenia kaucji zwrotnej, limitu przejechanych kilometrów, ograniczeń co do jazy poza granicami kraju, obowiązku mycia auta po zwrocie, czy wymogu zwrotu samochodu z pełnym bakiem.

(dowód: cennik k. 11).

W dniu 19 kwietnia 2017 r. poszkodowana i powódka zawarły umowę cesji wierzytelności, na mocy której poszkodowana przelała na rzecz powódki swoją wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego przysługującą jej w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 18 marca 2017 r. nr (...)_2 likwidowaną przez pozwanego jako ubezpieczyciela sprawcy szkody.

(dowód: umowa cesji wierzytelności k. 18).

Dnia 07 czerwca 2017 r. powódka wystawiła poszkodowanej fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 8.831,40 zł brutto, w tym: podstawienie auta do klienta 123,00 zł brutto, podstawienie auta do klienta po godzinach pracy 98,40 zł brutto, wynajem auta przez okres 31 dni 8.388,60 zł brutto, odbiór auta od klienta 123,00 zł brutto, odbiór auta od klienta po godzinach pracy 98,40 zł brutto. Termin płatności faktury został oznaczony na dzień 14 czerwca 2017 r.

(dowód: faktura VAT k. 19).

Decyzją z dnia 29 czerwca 2017 r. pozwany przyznał powódce kwotę 4.340,00 zł brutto. Uznał za uzasadniony cały okres najmu, jednakże zweryfikował stawkę dobową do kwoty 140,00 zł brutto. Nadto odmówił zwrotu kosztów podstawienia i odbioru auta wskazując, że nie stanowią one normalnego następstwa szkody.

(dowód: decyzja k. 21).

Wypożyczalnie samochodów oferowały promocje, w których dobową stawkę wynajmu samochodu klasy B kształtowała się na poziomie od 69,00 zł do 148,00 zł za dobę. Bez promocji dobową stawkę wynajmu samochodu klasy B i B+ wynosiła do 339,50 zł za dobę.

(dowód: cennik k. 38-45, 70-77).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów załączonych przez strony do akt. Dokumenty te, w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości co do ich rzetelności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, nadto ich treść i autentyczność nie była przez strony kwestionowana, a w toku postępowania nie pojawiły się żadne okoliczności rzutujące na ich prawdziwość (art. 230 kpc).

Sąd zważył, co następuje:

Pozostaje poza sporem, że w dniu 20 marca 2017 r. w kolizji drogowej został uszkodzony samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność A. W.. Jest nadto bezsporne, iż strona pozwana była ubezpieczycielem sprawcy kolizji w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz, że uznała swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę co do zasady. Pozwany nie zakwestionował okresu najmu pojazdu zastępczego, zakwestionował natomiast przyjętą przez powódkę dobową stawkę wynajmu oraz koszty podstawienia i odbioru pojazdu. Bezsporne było również, że w dniu 19 kwietnia 2017 r. powódka nabyła od poszkodowanej wierzytelność obejmującą odszkodowanie za szkodę wynikającą z najmu pojazdu zastępczego. Tym

samym wstąpiła w prawa dotychczasowego wierzyciela, tj. przysługującego wobec strony pozwanej z tytułu tych kosztów, a nie wypłaconego jeszcze

w tym zakresie odszkodowania, na podstawie art. 509§1 i 2 kc. Powódka może zatem skutecznie realizować uprawnienia poprzedniego wierzyciela również w zakresie dochodzenia należności na drodze sądowej.

W pozwie powódka zredukowała żadaną stawkę dobową pojazdu z kwoty 220,00 zł netto, tj. 270,60 zł brutto do kwoty 200,00 zł netto (zatem stawki dobowej najmu pojazdu klasy B), tj. 246,00 zł brutto.

Stosownie do treści art. 822§1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Powyższy przepis stanowi podstawę odpowiedzialności strony pozwanej za skutki kolizji, w której uczestniczył pojazd poszkodowanej spółki.

Warunki odpowiedzialności pozwanej jako zakładu ubezpieczeń za szkodę spowodowaną przez ubezpieczonego przez niego posiadacza pojazdu mechanicznego określa ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 392 z późn. zm.). W myśl art. 34 cytowanej wyżej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym (art. 36 w/w ustawy). Przy czym jeżeli doszło do zderzenia się dwóch pojazdów mechanicznych, to podstawę odpowiedzialności stanowi art. 415 kc, bowiem jak to wynika z art. 436§2 kc obowiązek naprawienia szkody związany jest z winą sprawcy.

W myśl art. 361 kc statuującego zasadę pełnego odszkodowania w granicach odpowiedzialności odszkodowawczej za normalne następstwa działania lub zaniechania,

z którego szkoda wynikła, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utracone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Najogólniej rzecz ujmując szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica pomiędzy obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jest nią zatem utrata lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów poszkodowanego.

Nie może przy tym budzić wątpliwości, że obowiązkiem poszkodowanej było podjęcie działań zmierzających do minimalizowania kosztów najmu pojazdu (art. 354§1 kc). Zgodnie z powołanym art. 826 § 1 kc, ubezpieczający ma obowiązek użycia dostępnych mu środków w celu m.in. zapobieżenia szkodzie lub zmniejszenia jej rozmiarów. Ubezpieczyciel, odpowiedzialny za szkodę, może oczekiwać od wierzyciela zachowania, zmierzającego do zminimalizowania szkody.

Z ustalonego stanu faktycznego jednoznacznie wynika, iż pozwany ubezpieczyciel nie zaproponował poszkodowanej wynajmu pojazdu zastępczego, ani nie poinformował

o akceptowanych przez siebie dobowych stawkach w przypadku wynajęcia przez nią samochodu we własnym zakresie.

Poszukiwanie najtańszej oferty nie leżało w interesie poszkodowanej, skoro powódka oferowała tzw. bezgotówkowy najem, bez konieczności ponoszenia jakichkolwiek kosztów przez najemcę i rozliczenie ich przez powódkę, jako wynajmującą, z zakładem ubezpieczeń, odpowiedzialnym za sprawcę szkody. Co do zasady, poszkodowana nie miała obowiązku poszukiwać podmiotu, oferującego najniższe stawki. Wystarczy, gdy stawki te nie będą rażąco odbiegać od średnich stawek na rynku lokalnym.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że stawka najmu za którą powódka wynajęła pojazd została uzgodniona pomiędzy stronami umowy najmu na kwotę 220,00 zł netto za dobę, co też wynika z dołączonej do akt faktury VAT. Jest to stawka stosowana przez powódkę za wynajem pojazdu należącego do segmentu C. Przy

czym należy podkreślić, że powódka dochodzi od pozwanej zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wg stawki za wynajem pojazdu klasy B, czyli takiego jak uszkodzony, w wysokości 200,00 zł netto.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego jakoby przyjęta przez strony umowy najmu stawka była zawyżona, należy wskazać, iż na rynku nie istnieją średnie ceny najmu pojazdu. Strony nie zawierają umowy po cenach średnich. Na rynku występują ceny najwyższe i najniższe,

a także ceny pośrednie między nimi. Nie można odnosić treści zawartej przez strony umowy najmu ani do cen najniższych, ani średnich. W sytuacji, gdy nie jest kwestionowany fakt prowadzenia przez wynajmującego działalności w zakresie najmu pojazdów zastępczych, to stosowane przez niego stawki mieszczą się w stawkach rynkowych, ponieważ są jednymi

z tych, które występują na rynku. Skoro powódka przedstawiła rachunek w postaci faktury VAT za wynajem pojazdu zastępczego, a autentyczność dokumentu nie była kwestionowana przez zakład ubezpieczeń, to ubezpieczyciel sprawcy szkody ma obowiązek kwotę wydatkowaną na najem pojazdu zastępczego zwrócić. Dopiero wykazanie, iż poszkodowany świadomie lub przez niedbalstwo zapłacił kwotę wyższą, niż powinien, mogłoby zwolnić ubezpieczyciela z odpowiedzialności za tę nadwyżkę. Tak też stwierdził Sąd Najwyższy

w wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 r. (I KKN 1466/99), zgodnie z którym możliwe jest przypisanie ubezpieczonemu naruszenia wynikającego z art. 354§2 kc obowiązku współpracy z dłużnikiem, jeżeli świadomie lub przez niedbalstwo kupił części droższe. Tę zasadę w ocenie Sądu należy odnieść również do kosztów najmu pojazdu zastępczego. Możliwość przerzucenia ciężaru dowodu przez zastosowanie domniemań faktycznych dopuścił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 1986 r. (I CR 34/86). Ubezpieczyciel, negując prawdziwość danych zawartych w fakturze potwierdzającej najem pojazdu zastępczego, powinien zakwestionować autentyczność dokumentu, przeprowadzając postępowanie dowodowe dotyczące okoliczności sporządzenia dokumentu stanowiącego fakturę VAT.

W niniejszej sprawie pozwany nie wykazał powyższych okoliczności. Nie wykazał również, iż zastosowana stawka nie jest stawką rynkową. Jak już wyżej wspomniano, powódka wynajęła poszkodowanej pojazd klasy C i taką stawkę dobową przyjęła w wystawionej fakturze VAT, to jednak w pozwie dochodziła dopłaty do odszkodowania naliczonej wg stawki ustalonej dla segmentu B, tj. segmentu, do którego należy uszkodzony pojazd.

Z cennika przedłożonego przez powódkę do akt wynika, iż w jej ofercie brak jest obowiązku uiszczenia kaucji zwrotnej, limitu przejechanych kilometrów, ograniczeń co do jazy poza granicami kraju, obowiązku mycia auta po zwrocie, czy wymogu zwrotu samochodu z pełnym bakiem. Natomiast z cenników przedłożonych przez stronę pozwaną nie wynika, czy w dacie szkody we wskazanych wypożyczalniach obowiązywała promocja, na którą strona się powołuje, brak jest możliwości ustalenia na ich podstawie, czy wypożyczalnie dysponowały wtedy wskazanymi w cennikach pojazdami, ani czy obowiązywały w nich koszty dodatkowe, a jeżeli tak to jaki i w jakiej wysokości.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż zastosowana przez powódkę dobową stawka wynajmu jest stawką rynkową i nie jest rażąco zawyżona.

W dalszej kolejności należało odnieść się do zarzutu, że koszty podstawienia i odbioru auta nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą.

Poszkodowana zamieszkuje w K., zaś wypożyczalnia, z której wynajęła pojazd zastępczy ma siedzibę we W.. Dzieli je odległość ok. 150 km. Natomiast do K.

z miejsca zamieszkania poszkodowanej jest ok. 22 km, a do Ł. ok. 93 km. Są to miasta, w których działają wypożyczalnie samochodów oferujące pojazdy zastępcze.

Okoliczność, że poszkodowana, na której spoczywał obowiązek zmniejszenia rozmiarów szkody (art. 354§2 kc, art. 362 kc i art. 826§1 kc), mogła wynająć samochód zastępczy na terenie wskazanych wyżej okolic, prowadzi do stwierdzenia, że mogła w ten sposób uniknąć dodatkowej opłaty za podstawienie i odbiór samochodu z/do siedziby powódki we W.. Tym samym przyjąć należało, że koszt za podstawienie i odbiór auta przez przedsiębiorcę z W. był nieuzasadniony i nastąpił wyłącznie dla wygody poszkodowanej. Przy czym stawka za dostarczenie i odbiór samochodu w była wskazana

w cenniku usług i nie podlegała negocjacji. Obowiązkiem odszkodowawczym zaś nie mogą być objęte koszty, wynikające ze świadomego lub niedbałego postępowania poszkodowanego, który wbrew obowiązkowi minimalizacji szkody, zawiera umowę najmu pojazdu zastępczego z przedsiębiorcą mającym siedzibę w odległości ponad 150 km od miejsca zamieszkania poszkodowanej, co rzutowało na wysokość kosztów za podstawienie i odbiór samochodu. Istniała bowiem obiektywna możliwość wynajęcia podobnego samochodu na terenie okolic miejsca zamieszkania poszkodowanej, bez potrzeby sprowadzenia samochodu z W.. Jeżeli jednak poszkodowana zdecydowała się na taką opcję, to wywołane tym dodatkowe koszty, związane z podstawieniem i odbiorem auta – nie powinny obciążać odpowiedzialnego za szkodę (art. 361 § 1 kc). Ponadto brak było postaw do zasądzenia opłaty za podstawienie i odbiór auta poza godzinami pracy. Powódka nie wyjaśniła czym była uzasadniona konieczność podstawienia i odbioru auta w godzinach wolnych.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.286,00 zł (31 dni x 106,00 zł) i oddalił powództwo w pozostałym zakresie, o czym orzekł w pkt 1 i 2 sentencji wyroku.

O odsetkach od żądanej kwoty Sąd orzekł w oparciu o art. 481§1 i 2 kc w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 473), zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jednakże w przedmiotowej sprawie Sąd miał na uwadze, że przed upływem tego terminu pozwany wydał decyzje, zatem uznał sprawę dostatecznie wyjaśnioną do podjęcia rozstrzygnięcia w przedmiocie wypłaty.

Z uwagi na datę wydania przez ubezpieczyciela decyzji (29 czerwca 2017 r.) Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 3.286,00 zł stanowiącej zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego od dnia 30 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 kpc, zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 187,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 473), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 900,00 zł obliczone na dzień wniesienia pozwu zgodnie z §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) i §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz kwota po 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 z późn. zm.).

Pozwany ubezpieczyciel przegrał proces w 88%, zaś powódka w 12% i w takiej części winni ponieść jego koszty. Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 861,48 zł tytułem zwrotu kosztów procesu od uwzględnionej części powództwa, o czym orzekł w pkt 3 sentencji wyroku.

SSR Katarzyna Górna-Szuława